

Elementul central: iubire sau egoism?

Sabat după-amiază

De memorat: *Isaia 41:10*

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.”

De citit ca bază a studiului: *Ellen G. White, Tragedia veacurilor, cap. 1, 2.*

Imaginează-ți că ești un păstor de capre pe coastele Muntelui Măslinilor, care străjuiește cetatea Ierusalim. Auzi voci și recunoști imediat glasul lui Isus. Ești uimit de ceea ce spune. În timp ce templul strălucește în razele apusului și lumina soarelui se reflectă în albul scânteietor al magnificilor pereți de marmură, Isus rostește apăsător: „Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată” (Matei 24:2). Ucenicii sunt derutați, la fel ca tine. Ce legătură poate exista între cuvintele lui Isus și sfârșitul lumii, despre care au întrebat ucenicii? În distrugerea Ierusalimului descoperim o prefigurare a strategiei lui Satana atât de a înșela, cât și de a distruge poporul lui Dumnezeu la sfârșitul timpului. Ceea ce spune Isus în Matei 24 schițează clar evenimentele zilelor finale în contextul căderii Ierusalimului.

Vom studia dubla strategie a lui Satana: de a înșela și de a distruge poporul lui Dumnezeu. Cel rău speră ca ceea ce nu reușește să obțină prin persecuție să câștige prin compromis. Dumnezeu nu este niciodată luat prin surprindere, și chiar și în cele mai dificile vremuri, Își apără poporul.

Duminică, 7 aprilie

Un Mântuitor cu inima zdrobită

Aflat pe Muntele Măslinilor și privind Ierusalimul, Isus avea inima zdrobită. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:11). Făcuse tot posibilul pentru a-Și salva copiii de viitoarea distrugere a iubitei lor cetăți. În mod repetat și cu iubire îi îndemnase la pocăință și la acceptarea invitației Lui pline de har.

1. Citește Luca 19:41-44; Matei 23:37,38 și Ioan 5:40. Ce atitudine a avut Domnul față de poporul Său și cum a răspuns poporul? Ce descoperi aici despre caracterul lui Dumnezeu?

Luca 19:41-44

⁴¹ Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea
⁴² și a zis: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.
⁴³ Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile:
⁴⁴ te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.”

Matei 23:37,38

³⁷ Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!
³⁸ Iată că vi se lasă casa pustie;

Ioan 5:40

⁴⁰ Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața!

E dificil de înțeles un eveniment precum distrugerea Ierusalimului în lumina caracterului iubitor al lui Dumnezeu. Istoria atestă că zeci de mii de oameni au fost uciși atunci când generalul roman Titus și-a condus armatele împotriva cetății. Unde era Dumnezeu când acești oameni sufereau atât de tare? Răspunsul nu este ușor de înțeles pe deplin. Vreme de secole Isus făcuse apel la oameni, dar, prin răzvrătirea lor deschisă față de bunătatea Lui iubitoare, ei au renunțat la protecția Lui divină. Dumnezeu nu intervine întotdeauna pentru a limita rezultatele alegerilor făcute de oameni. El lasă consecințele naturale ale răzvrătirii să își urmeze cursul. Nu Dumnezeu a provocatuciderea copiilor nevinovați în timpul distrugerii Ierusalimului; moartea tragică a celor nevinovați a fost opera lui Satana, nu a lui Dumnezeu. Satana e încântat de război pentru că stârnește cele mai rele porniri ale inimii omului. De-a lungul generațiilor, scopul lui a fost să amăgească și să distrugă, apoi să dea vina pe Dumnezeu pentru acțiunile lui rele.

2. Citește Matei 24:15-20. Ce instrucțiuni le-a dat Isus oamenilor pentru a se salva din calea distrugerii Ierusalimului?

Matei 24:15-20

¹⁵ De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în Locul Sfânt” – cine citește să înțeleagă! –

¹⁶ atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți;

¹⁷ cine va fi pe acoperișul casei să nu se coboare să-și ia lucrurile din casă;

¹⁸ și cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-și ia haina.

¹⁹ Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele ce vor da țâță în zilele acelea!

²⁰ Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat.

Este bine să ne amintim că larga majoritate a creștinilor care trăiau în Ierusalim în anul 70 d.H. proveneau dintr-un mediu evreiesc. Dumnezeu iubitor dorea să-i salveze pe cât mai mulți. De aceea i-a instruit ca, atunci când armatele romane aveau să se apropie, ei să fugă din oraș.

Meditează: Să nu judecăm caracterul lui Dumnezeu prin prisma evenimentelor, ci să filtrăm toate evenimentele prin prisma caracterului Său iubitor așa cum este descoperit în Biblie! De ce este acesta un sfat foarte bun?

Luni, 8 aprilie

Creștinii ocrotiți providențial

Mila, harul, providența și preștiința lui Dumnezeu se observă clar în evenimentele care au precedat distrugerea Ierusalimului. Cestius Gallus și armatele romane au asediat cetatea și, deși atacul lor părea iminent, s-au retras pe neașteptate, iar armata evreilor a obținut o mare victorie. În timp ce romanii fugeau urmăriți de evrei, creștinii din Ierusalim au fugit la Pella, în Perea, dincolo de Iordan. „Semnul promis le fusese dat creștinilor care așteptau, iar acum toți doritorii aveau ocazia să dea curs avertizării Mântuitorului. Evenimentele au fost în așa fel conduse, încât nici evreii, nici romanii să nu împiedice fuga creștinilor” (*Tragedia veacurilor*, p. 30).

3. Citește Psalmii 46:1 și Isaia 41:10. Ce aflăm despre grija, providența lui Dumnezeu?

Psalmii 46:1

¹ Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.

Isaia 41:10

¹⁰ Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.

Dumnezeu este suveran și conduce evenimentele de pe pământ în direcția atingerii scopurilor Sale. Deși uneori Își schimbă planurile în

funcție de alegerile noastre, în final planul Său pentru această planetă va fi împlinit. Vor exista vremuri când poporul lui Dumnezeu va trece prin greutăți, persecuție, închisoare și chiar moarte pentru cauza lui Hristos. Dar, chiar și în timpul celor mai puternice atacuri ale lui Satana, Dumnezeu Își susține și Își apără biserica.

4. Citește Evrei 11:35-38 și Apocalipsa 2:10. Ce spun aceste texte despre lupta noastră cu forțele răului? Cum se armonizează cu ideea de grijă divină din întrebarea anterioară? Există o contradicție între ideea de ocrotire divină și faptul că Dumnezeu permite ca unii să sufere și chiar să fie martiri pentru cauza lui Hristos?

Evrei 11:35-38

³⁵ Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți.

³⁶ Alții au suferit batjocuri, băți, lanțuri și închisoare;

³⁷ au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți –

³⁸ ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.

Apocalipsa 2:10

¹⁰ Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.”

„Zadarnice au fost eforturile lui Satana de a distruge biserica lui Hristos prin violență. Marea luptă în care ucenicii lui Isus și-au dat viața n-a încetat atunci când acești credincioși purtători de steag au căzut la datorie. Prin înfrângere, ei au biruit. Lucrătorii lui Dumnezeu erau uciși, dar lucrarea Sa mergea ferm înainte” (*Tragedia veacurilor*, p. 41).

Ce ar trebui să înțelegem din faptul că scriitorii Bibliei, care în mod cert au avut parte de suferință, au putut totuși să scrie în mod repetat despre realitatea iubirii lui Dumnezeu? Cum putem da și noi dovadă de aceeași iubire?

Devotați în ciuda persecuției

Biserica creștină a crescut rapid, în ciuda întemnițărilor, torturii și persecuției din primele secole. Credincioșii fideli, dedicați în totalitate lui Hristos și umpluți cu Duhul Sfânt, proclamau cu forță Cuvântul Său, vieți erau schimbate și zeci de mii se converteau.

5. Citește Faptele apostolilor 2:41; 4:4,31; 5:42 și 8:1-8. Ce dificultăți avea biserica și de ce creștea ea atât de rapid?

Faptele apostolilor 2:41

⁴¹ Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.

Faptele apostolilor 4:4,31

⁴ Însă mulți din cei ce auziseră cuvântarea au crezut; și numărul bărbaților credincioși s-a ridicat aproape la cinci mii.

³¹ După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.

Faptele apostolilor 5:42

⁴² Și, în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.

Faptele apostolilor 8:1-8.

¹ Saul se învoise la uciderea lui Ștefan. În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei.

² Niște oameni temători de Dumnezeu au îngropat pe Ștefan și l-au jelit cu mare tânguire.

³ Saul, de partea lui, făcea prăpăd în biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei și-i arunca în temniță.

⁴ Cei ce se împrăștiaseră mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul.

⁵ Filip s-a coborât în cetatea Samariei și le-a propovăduit pe Hristos.

⁶ Noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip, când au auzit și au văzut semnele pe care le făcea.

⁷ Căci din mulți îndrăciți ieșeau duhuri necurate și scoteau mari țipete; mulți slăbănogi și schiopi erau tămăduiți.

⁸ Și a fost o mare bucurie în cetatea aceasta.

Ucenicii se confruntau cu amenințări (Faptele 4:17), cu închisoarea (5:17,18), cu persecuția (8:1) și chiar cu moartea (7:59; 12:2). Cu toate

acestea, prin puterea Duhului Sfânt, L-au proclamat curajoși pe Hristos cel înviat, iar bisericile s-au înmulțit în Iudeea, în Galileea și în Samaria (9:31). Evanghelia a triumfat în ciuda puținelor șanse. Ucenicii nu se mai ascundeau lași în camera de sus. Frica dispăruse ca o umbră. În schimb, credința umplea inima ucenicilor. O singură privire spre Domnul lor înviat le-a schimbat viața. Isus le dăduse un nou motiv să trăiască. Le dăduse nu doar Marea Trimitere (Marcu 16:15), ci și o importantă făgăduință: „Veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele 1:8).

Evanghelia a pătruns până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii (Coloseni 1:23). Deși ultimul dintre ucenici, Ioan, a murit la sfârșitul primului secol, alții au preluat torța adevărului și l-au proclamat pe Hristos cel viu. Pliniu cel Tânăr, guvernatorul provinciei romane Bitinia, de pe coasta de nord a Turciei moderne, i-a scris împăratului Traian în jurul anului 110 d.H., adică la aproape 80 de ani de la crucificarea Domnului. El descrie măsurile oficiale luate pentru a-i găsi și executa pe creștini: „Multe persoane de toate vârstele, din toate clasele și de ambele sexe sunt puse în pericol prin acuzații, iar lucrul acesta va continua. Molima acestei superstiții [creștinismul] s-a răspândit nu numai în orașe, ci și în sate și în zonele rurale” (Henry Bettenson, *Documents of the Christian Church*, 2011, p. 4). În ciuda atacurilor feroce ale diavolului, biserica creștină s-a răspândit rapid.

Ce lecție de la biserica primară ne-ar ajuta pe noi, la sfârșitul timpului?

Miercuri, 10 aprilie

Grija pentru comunitate

Biserica creștină primară a crescut nu doar pentru că membrii ei predicau Evanghelia, ci pentru că trăiau Evanghelia. Credincioșii au urmat exemplul Domnului Hristos. Citește Matei 4:23. Isus Se preocupa de oameni și la fel se preocupa și biserica din Noul Testament. Această iubire neegoistă, dedicarea în vederea împlinirii nevoilor oamenilor și împărtășirea Evangheliei prin puterea Duhului Sfânt au generat impactul mare al bisericii creștine din primele secole.

6. Citește Faptele 2:44-47; 3:6-9 și 6:1-7. Deși împrejurările actuale diferă, ce principii învățăm de aici despre creștinismul autentic?

Faptele apostolilor 2:44-47

⁴⁴ Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște.

⁴⁵ Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia.

⁴⁶ Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă.

⁴⁷ Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.

Faptele apostolilor 3:6-9

⁶ Atunci Petru i-a zis: „Argint și aur n-am; dar ce am, îți dau: în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”

⁷ L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele;

⁸ dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind și laudând pe Dumnezeu.

⁹ Tot norodul l-a văzut umblând și laudând pe Dumnezeu.

Faptele apostolilor 6:1-7

¹ În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor de toate zilele.

² Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese.

³ De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta.

⁴ Iar noi vom stăruii necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.”

⁵ Vorbirea aceasta a plăcut întregii adunări. Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia.

⁶ I-au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei.

⁷ Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință.

Acești credincioși din Noul Testament au urmat modelul lui Hristos, care a fost „uns cu Duhul Sfânt și cu putere [...], umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul, căci Dumnezeu era cu El” (Faptele 10:38). Biserica era trupul lui Hristos pe pământ și, în aceste prime secole, a manifestat la rândul ei iubirea jertfitoare a lui Hristos și grija Lui pentru omenirea rănită, distrusă. Acești credincioși erau exemple vii ale compasiunii Domnului Hristos.

În marea luptă care face ravagii în univers, diavolul vrea să distrugă chipul lui Dumnezeu din om. Scopul Evangheliei este să restaureze chipul lui Dumnezeu în om, adică să aducă vindecare pe plan fizic, mintal, emoțional și spiritual. În Ioan 10:10, Isus Își dezvăluie planul pentru fiecare dintre noi: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” El dorește ca noi să fim sănătoși fizic, ageri mintal, stabili emoțional și întregi spiritual. Lucrul acesta este în mod special valabil în lumina revenirii Sale promise. Această lume se confruntă cu o criză imensă. Chiar profețiile lui Isus din Matei 24 și din Luca 21 prezic condiții catastrofale pe pământ înainte de revenirea Lui. Când Isus ne atinge cu harul Lui vindecător, ne dorim să îi atingem și noi pe alții cu atingerea lui Hristos, pentru ca și ei să fie făcuți întregi. Domnul Isus ne trimite într-o lume ruinată ca ambadori ai Săi pentru a-i atinge pe alții cu dragostea Sa. Creștinismul din Noul Testament era caracterizat de iubirea creștinilor unii pentru alții și pentru comunitățile lor.

Discutați: Ce rol are biserica în procesul de cooperare cu Hristos pentru a demonstra că acuzațiile lui Satana sunt false?

Joi, 11 aprilie

O moștenire de iubire

7. Citește Ioan 13:35 și 1 Ioan 4:21. Ce transmit aceste pasaje despre acuzațiile lui Satana la adresa guvernării lui Dumnezeu, în marea luptă? Ce ne spun despre esența adevăratului creștinism?

Ioan 13:35

³⁵ Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

1 Ioan 4:21

²¹ Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.

Iubirea era norma în comunitățile creștine din primele secole. Una dintre dovezile cele mai mari s-a manifestat în timpul a două mari epidemii: aproximativ în anii 160 și 260 d.H. Creștinii au ieșit în față și le-au slujit bolnavilor și muribunzilor. Aceste molime au făcut zeci de mii de victime și au lăsat sate și orașe întregi fără aproape niciun locuitor. Slujirea neegoistă, jertfitoare și iubitoare dovedită de creștini a avut un impact imens asupra populației. În timpul acestor două epidemii, mii, sute de mii, iar în cele din urmă milioane de oameni din Imperiul Roman au ajuns să creadă în Isus. Iubirea, preocuparea constantă și îngrijirea neegoistă și

organizată a celor bolnavi și muribunzi au generat admirație față de acești credincioși și față de Hristosul pe care Îl reprezentau.

Volumul *The Rise of Christianity* („Ascensiunea creștinismului”), de Rodney Stark, este o narațiune istorică modernă care descrie aceste evenimente istorice într-o lumină nouă și amplificată. Este redat modul în care, în timpul celei de-a doua epidemii, întreaga comunitate creștină, care era încă preponderent iudeo-creștină, a devenit efectiv o armată de infirmieri, care se îngrijeau de nevoile de bază ale comunității de suferinzi, pentru a le asigura supraviețuirea. „Într-o scrisoare de Paște, Dionisie a scris un lung elogiu despre eforturile eroice ale creștinilor de a-i îngriji pe bolnavi, mulți dintre creștini pierzându-și viața în timp ce se ocupau de alții. Majoritatea fraților noștri creștini au manifestat o iubire și un devotament fără margini [...]. Indiferent de pericole, s-au ocupat de bolnavi, împlinindu-le orice nevoie, slujindu-le în Hristos și părăsind împreună cu ei această viață, împăcați și fericiți; deoarece fuseseră infectați și ei, abătând boala asupra lor și acceptându-și cu bucurie durerile” (1996, p. 82).

Care este mesajul evident pentru noi aici? Cum învățăm să murim față de noi înșine pentru ca și noi să putem dovedi aceeași atitudine lipsită de egoism? Nu este ușor, nu-i așa?

Vineri, 12 aprilie

Un gând de încheiere

„Zadarnice au fost eforturile lui Satana de a distruge biserica lui Hristos prin violență. [...] Evanghelia a continuat să se răspândească, iar numărul adeptilor ei, să crească. [...] Muștrându-i pe conducătorii păgâni care cereau continuarea persecuției, un creștin spunea: «Ne puteți ucide, tortura, condamna. [...] Nedreptatea voastră este dovada că suntem nevinovați. [...] Nici cruzimea voastră [...] nu vă este de folos. [...] Cu cât suntem secerăți mai des, cu atât mai mult creștem la număr. Sângele creștinilor este o sămânță»” (Tertulian, *Apologia*, par. 50, în Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 41, 42).

„Misterioasa providență care îl lasă pe cel drept să sufere persecuția din mâna celor răi a generat mare nedumerire pentru mulți care sunt slabi în credință. Unii sunt gata să-și abandoneze chiar încrederea în Dumnezeu deoarece El le îngăduie celor mai josnici oameni să prospere, în timp ce oamenii buni și curați sunt apăsați și chinuți de puterea lor crudă. «Cum», se ridică întrebarea, «poate Acela care este drept și îndurător și care este și nemărginit în putere să tolereze o așa nedreptate și apăsare?» Aceasta este o problemă care nu ne privește. Dumnezeu ne-a dat dovezi suficiente ale

iubirii Sale și nu trebuie să ne îndoim de bunătatea Sa pe motiv că nu putem înțelege acțiunile providenței Sale” (*Tragedia veacurilor*, p. 47).

Studiu zilnic

Ezechiel 6 – 12;

Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Extreme în dietă”.

Ce bântuiau afară și în casă?

Cum se închinau circa 25 de oameni la ușa Templului, între pridvor și altar?

Prin ce se deosebeau oamenii din Ierusalim pe fruntea cărora trebuia făcut un semn?

Ce reacție a avut profetul când a murit Pelatia, fiul lui Benaia?

Ce fac unii capi de familie cu privire la masa celor din casă?